

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Hans Bokhandlare Hj. Linnström

Pr. 1)

*Pr. 1)
501*

*högskolebibliotek
från prof.*

SONETTER
OCH
TRIOLETTER

AF

A. Z. COLLIN

HELSINGBORG,
F. T. BORGS BOKTRYCKERI.
1881.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS DEPARTMENT
5712 S. UNIVERSITY AVE.
CHICAGO, ILL. 60637

SONETTER
OCH
TRIOLETTER

AF

A. Z. COLLIN

HELSINGBORG,
F. T. BORGS BOKTRYCKERI,
1881.

*Skalden inom mig var död!
Qväfd under lärdomens bly
Och dagens möda för bröd,
Skalden inom mig var död.
Då kom sjukdomens nöd;
Böckerna få mig ej bry — :
Skalden stått upp från sin död,
Afkastat lärdomens bly!*

Ombord på Christiania d. 18/7 1881.

Tryckta i 100 exemplar.

Sonetter.

Nya stigar.

Det här är skogen der min barndom öfvat
Sin yra lek och sina muntra språng,
Och der mitt pojkokynne mången gång
Från stackars fogeln ägg och ungar röfvat.

Från gräns till gräns jag har den genomströfvat
Och vetat huru hvarje stig sig vändt;
Hvart träd jag nästan som en vän har känt,
På hvarje klippa mina krafter pröfvat.

Jag länge borta var; — å nyo gläder
Hans åsyn själen; — stigarne jag känner
Ej mer: de lemna mig hvar stund förlägen;

De gamla grott ihop. — Just så man träder
Bland dem som fordom voro kära vänner,
Och finner att de lagt om hjertevägen.

Glimåkra d. 17/6 1881.

Ad utrumque paratus.

Om lif oss af en allvis magt blef gifvet
 Som i sin godhet har det så bestämt
 Att vi i himlen skola lefva jemt,
 När här vår lefnads mått är sönderrifvet;

Då hoppas jag för visso det står skrifvet
 I den Allgodes stora rådslagsbøk:
 Att hvad på jorden här vi gjort på tok,
 Det framgent der skall bli långt bättre drifvet.

Om blinda krafters lek har danat verlden,
 Och ej Guds ande öfver djupet farit
 Att jorden i sin skönhet måtte klädas:

Hvad rätt har *jag* väl haft till jordefärden? —
 Och jag sett sommar, sol; jag älskad varit!
 Är det än allt, — är det ej nog att glädas?

En legend.

Re'n kristen lära nått Northumberland,
 Och folket, efter konungens exempel,
 Sig döpa lät och uti nya tempel
 Med "hvite guden" knöt förbundets band.

Då Penda, Mercia-konungen, om hand
 Tog att den gamla tron mot faran skydda;
 Bröt in i landet, och snart hvarje hydda
 Der han drog framåt rönte mord och brand.

Till Bamb'rough kom han; slagen blef om qvällen.
 Vedhögar då han fram till muren förde.
 De brunno: — Bamb'rough låg i eld begrafvet.

S:t Aidan såg det från botöfvar-cellen:
 "Gud, se hur illa Penda gör!" — Han rörde
 Vår Herre: räddning kom i storm från hafvet.

Monarki och republik.

"All uselhet med kungadömet följer" —
 Ej jag dess lof vill obetingadt sjunga;
 Ty väl jag vet att en oändlig klunga
 Af onda ting det med sin purpur höljer.

Men tidens flod ej Paradiset sköljer;
 Vi äro menskor; Gud ej på vår tunga
 Från himlen ned sin vishet låter ljunga,
 Och ej vår kropp en felfri ängel döljer.

Vi sträfva framåt just så godt vi kunna,
 Och hvarje ögonblick vi stöta foten
 Mot stenarne som ligga i vår ban.

Men vill oss Gud hvart år en ängel unna
 Till president, — då monarkin med roten
 Ryck upp, och jag vill bli republikan!

Glimåkra, juni 1881.

Korpskri.

En Gustaf och en badisk furstedotter!
 Och ättens fjerde led på svenska tronen!
 Det bådar, om man tror på traditionen,
 Just ej de allra bästa framtids-lotter.

Högt jag beundrar ej de Bernadotter:
 De ringa storhet haft uti personen,
 Som föga svarat emot pretensionen,
 Om det gält handling eller rimmarns klotter.

Men skall den satsen åter sann sig visa:
 Att aldrig dynasti i Sveriges rike
 Får nånsin hinna till det femte ledet;

Då Saga, medan Sverige står, skall prisa
 Dem för hvad i dess häfd är utan like:
 En Frode-fred var bernadottska skedet!

Glimåkra, juni 1881.

Krut och dynamit.

När världen lyckats att uppfinna krutet,
 Det blef förändringar i samfundshuset;
 Så mycket högt blef störtadt ned i gruset:
 För alltid riddarväsendet låg brutet.

Till krutet se'n artilleri blef gjutet;
 Det egde kungen: han blef ensam herre;
 Hvad mindre var för hvarje dag blef smärre,
 Tills kungadömet stod i himlen skjutet.

Då uppfanns dynamit och slogs i kulor;
 Hvad dessa nå, de uti stycken spränga;
 Och hvem de nå, han blir i trasor sliten.

Med krutet kungadömet utaf smulor
 Hopgjutits till ett helt att allt förtränga —
 Skall detta gå i kras för dynamiten?

Glimåkra, juni 1881.

En saxisk ealdorman talar:

O konung! stundom händer, när du sitter
 Om vintern vid din eld, hvars stockar spraka,
 Och låter skummigt mjödhorn väl dig smaka
 Me'n snön der ute yr i köld så bitter,

Att plötsligt du förnimmer fogelqvitter:
 En sparf far in att sina vingar skaka
 Ett ögonblick i härdens ljus; — tillbaka
 I nästa genom öppnad dörr han spritter

På nytt i mörkret ut. — Så menskan dröjer
 Ett ögonblick allena här på jorden;
 I nästa är hon icke längre kvar.

Här se vi henne; — men, ack! intet röjer
 Den ort från hvilken hon är hitsänd vorden;
 Och intet orten dit hon hädan far.

Glimåkra, juni 1881.

Grafvårdar.

Med löje läser jag på kyrkogården:
 Hur den och den "med fromt och tacksamt sinne"
 Åt den och den "till ett evärdligt minne"
 Af urgranit har upprest minnesvården.

Nog stenen trotsat tiden: söndrig står den
 Och talar till en verld som icke drömmer
 Att den hvars stoft sig under vården gömmer
 En gång har funnits; — mera ej förmår den.

När vi den vi haft kär begrafvit, tagom
 Ett bräde och på det med oljefärgen
 Utmärkom hvar han fått det sista tjället,

Att vi må hitta dit. — Det varar lagom
 För lif som flyr likt molnet öfver bergen.
 Må ingen okänd sedan veta stället!

Glimåkra, juni 1881.

Ignorantia.

Vår jord har folk som lärde prediceras,
 Ja för sin visdom med kraschaner smyckas;
 Och alla sorters böcker skrivas, tryckas,
 I hvilka djup af vishet herbergeras.

Af teologen världen expliceras
 Tvärsäkert med nicenska protokollet;
 Och intet gifs som icke helt och hållet
 Af filosofen logiskt deduceras.

Men verldsmysteren står dock oförklarad;
 Som narrar strider man om tomma orden
 Och är i allo traditionens slaf;

Ej ens *en* sanning är oss uppenbarad;
 Och all den kunskap hvilken fins på jorden
 "En hinna är på ignoransens haf".

Glimåkra, juni 1881.

Du låter ej förnimma klagoljud,
O moder jord! — Med tålmod du tager
Hvad tiden ger och tigande fördrager
Hvad dig tillskyndas af naturens bud.

Hvad under det! — I härlig skönhetskrud
Hvar vår dig smyckar och gör fin och fager,
Och himlen, åter ung, på nytt dig drager
I varma famnen som sin unga brud!

Du än framför dig har millioner vårar!
Då vi, vi arme, se vår lefnadssaga
För alltid med en enda gå förbi.

Hvi undra om vårt öde pressar tårar? —
Du också gammal blir, — och kanske klaga
Skall då på lifvets korthet, du som vi!

Olympia nostræ ætatis.

Hvad kan väl dessa menskoskaror samla?
 Se hur det böljar öfver fält och ängar
 Af herrar, damer, flickor, pack och drängar,
 Af alla stånd, af unga som af gamla!

På vägen all slags vagnar rulla, skramla.
 Här komma kungarne i fyra riken!
 Nå, detta slog då hufvudet på spiken;
 Hör, af applåder läktaren vill ramla!

En vigtig grund det säkert måste vara
 Som sådan samling kan till hopa bringa —
 En högtid kräfves för att den förklara!

Ja, en modern olympisk fest skall firas;
 Med ärans pris skall segrarns änne siras —
 Man samlats hit för att se hästar springa!

Glimåkra, juni 1881.

Ah, gamla lind! min barndomsvän! — Jag spåren
Af dig trott längesen ha gått ur tiden;
Men här du är och pröfvar ännu striden
Med dödens magt, trots de undfångna såren.

Du illa tygats till af flydda åren — :
Uti ditt inre bygga djuren iden;
Din stackars stam af stormen fult är vriden —
Och dock du grönskar härligt nu i våren!

Som du, så mången efter lifvets strider
Ser hjertat i sitt inre sjunka samman
När dagen emot qvällens hvila lider;

Och dock när glädjens sol en stråle sänder
I det som tycktes dödt, han genast tänder
På nytt till glans den länge dolda flamman!

Glimåkra, juli 1881.

Triolletter.

Solen går ned i säck!
 Väder dess nedgång spår.
 Det blir vatten i bäck:
 Solen går ned i säck.
 Likväl mildra din skräck:
 Fara ej förestår!
 Solen går ned i säck:
 Väder dess nedgång spår!

Helsingborg d. $16/7$ 1881.

Du har vissnat, min ros!
 Ack, så är verdens gång —
 Skönheten flyr sin kos:
 Du har vissnat, min ros!
 Jorden så kort bebos,
 Glädjen blir icke lång —
 Du har vissnat, min ros!
 Ack, så är verdens gång.

Köpenhamns redd, ombord på Malmö, d. $16/7$ 1881

Städs är hågkomsten kär!
 Hur också tiden går,
 Hur oss än sorgen tär —
 Städs är hågkomsten kär.
 Blott minnet varar här, —
 Ack, huru allt förgår!
 Städs är hågkomsten kär,
 Hur också tiden går!

Köpenhamn d. 16/7 1881.

Knappen är icke guld,
 Fastän han lyser blank.
 Mig är metalln ej huld —
 Knappen är icke guld.
 "Humbug!" — Är det min skuld
 Folk mig tar för en bank?
 Knappen är icke guld,
 Fastän han lyser blank!

Köpenhamn, i en spårvagn, d. 16/7 1881.

Himlen är grått i grått —
 Är det en juli-dag?
 Sundet är icke blått,
 Himlen är grått i grått.
 Ångaren går så smått,
 Knappt hörs maskinens slag.
 Himlen är grått i grått —
 Är det en julidag?

Ombord på Christiania, på Köpenhamns redd, d. 1⁸/7, 1881.

Hvarföre, stackars ros!
 Blef du kastad i sjön?
 Flickans gunst får ej tros —
 Hvarföre, stackars ros!
 Nöjet du gaf, sin kos —
 Detta blef då din lön!
 Hvarföre, stackars ros!
 Blef du kastad i sjön?

Ombord på Christiania, Helsingörs redd, d. 1⁸/7, 1881.

Sångmön hon afsked tar:
 Sjön han börjar gå hög.
 Just "hon" Kullen gått klar:
 Sångmön hon afsked tar.
 Rimmet vill ej bli qvar —
 Åter ett från mig flög!
 Sångmön hon afsked tar:
 Sjön han börjar gå hög!

Ombord på Christiania d. 18/7 1881.

Detta är Hallands kust:
 Sten, och allena sten!
 Icke till menskors lust
 Detta är Hallands kust.
 Måsen, med nöd i dust,
 Svälter och tigger re'n.
 Detta är Hallands kust:
 Sten, och allena sten!

Ombord på Christiania d. 18/7 1881.

"Detta är Dicksons hus,
 Och han är millionär" — —
 En gång blir det dock grus,
 Fast det är Dicksons hus.
 Gud ske lof att ej krus
 TID har för Pål eller Per,
 Har han än Dicksons hus,
 Är han än millionär!

Jag har en ros i mund;
 Din mund han är en ros; —
 Lån mig din ros en stund,
 Får du den i min mund!
 Det står ju: "Ök det pund
 Som åt dig anförtros!"
 Jag har en ros i mund;
 Din mund han är en ros!

Christiania, i en spårvagn, d. 21/7 1881.

Se blott på detta plank
 Kring kungaborgens park!
 Är norska folket pank?
 Se blott på detta plank!
 Nej, monarkin spelt bank.
 Och har ej ryggen stark:
 Se blott på detta plank
 Kring kungaborgens park!

Christiania d. 20/7, 1881.

Svea till Nore.

Hör du, Nore min bror!
 Låt oss ej yppa kif.
 Vår likhet är för stor; —
 Hör du, Nore min bror!
 Tag spegeln, om du tror,
 Ej *en* mor gaf oss lif!
 Derfor, Nore min bror,
 Låt oss ej yppa kif!

Christianias stortorg d. 22/7, 1881.

Köp aldrig gris i säck!
 Det är en gammal sats:
 Köp aldrig tunnan läck,
 Köp aldrig gris i säck!
 Har grisen icke späck —
 Ur skolan tag din Mats!
 Köp aldrig gris i säck!
 Det är en gammal sats.

Grefsen d. $25/7$ 1881.

”En adel utan dygd
 Är lykta utan ljus”; —
 Nämn gerna landets blygd
 En adel utan dygd.
 Hvad förr gaf världen skygd
 Är nu ett ruttet hus:
 ”En adel utan dygd
 Är lykta utan ljus”.

Grefsen d. $25/7$ 1881.

O Norge, hvad väderlek!
 Jag huttrar af idel köld.
 Är detta din sommars smek,
 O Norge! — Hvad väderlek!
 Värm, sångmö! med tankens lek;
 Mig var mot kylan en sköld!
 O Norge, hvad väderlek!
 Jag huttrar af idel köld.

Grefsen d. 26/7 1881.

Det var blott en morgonstund,
 Och sedan var allt förbi!
 Klar strålade himlens rund:
 Det var blott en morgonstund!
 På nytt — och af hjertans grund —
 Tog kylan, som släpt oss, uti.
 Det var blott en morgonstund,
 Och sedan var allt förbi!

Grefsen d. 26/7 1881.

Hvi månn' du lejonet för,
 O Norge, ^{hitt}uti / sköld? */ din*
 Till björnen storpelsen hör — —
 Hvi månn' du lejonet för?
 I juli ditt lejon kör
 Ur buren: det dör af köld! —
 Hvi månn' du lejonet för,
 O Norge, uti din sköld?

Grefsen d. 28/7 1881.

Slik gerning är sällan spord
 Och derfor värd lite bläck:
 Hon åt och sad' ej ett ord!
 Slik gerning är sällan spord.
 Dock kom hon från Danmarks jord
 Och satt der rosig och täck. —
 Slik gerning är sällan spord
 Och derfor värd lite bläck!

Grefsen d. 29/7 1881.

Vi lyckligt hunnit till qväll,
 Och, dag! du förtjenar lof.
 Du varit hygglig och snäll:
 Vi lyckligt hunnit till qväll.
 Du solbelyst Norges fjäll
 Och värmt oss med mellanskof.
 Vi lyckligt hunnit till qväll,
 Och, dag! du förtjenar lof!

Grefsen d. 20/7 1881.

Från sig med handen hon slog:
 Hvad mening låg väl deri?
 Var det en känsla som log —
 Från sig med handen hon slog!
 Var det beslutet hon tog
 Om nej på ett frieri? —
 Från sig med handen hon slog:
 Hvad mening låg väl deri?

Grefsen d. 1/8 1881.

Förr konung lik Kodros var:
 Han föll för folket i strid.
 Den saken gäller som klar:
 Förr konung lik Kodros var.
 Nu konung på "listan" spar
 Blott mynt för sin landsflykts tid!
 Förr konung lik Kodros var:
 Han föll för folket i strid!

Grefsen d. $\frac{2}{8}$ 1881.

Lifvets stjerna går ned —
 Skall hon väl åter gry?
 Det blir natt på vår led:
 Lifvets stjerna går ned.
 Hoppet hviskar: "dig red
 För dag som ej skall fly!"
 Lifvets stjerna går ned —
 Skall hon väl åter gry?

Grefsen d. $\frac{2}{8}$ 1881.

Jag sutit i soln och drömt
 Och tänkt på förflutna dar.
 Som dagen timmarne tömt,
 Jag sutit i soln och drömt.
 Jag mints hvad som legat gömdt
 Se'n år då jag lycklig var.
 Jag sutit i soln och drömt
 Och tänkt på förflutna dar!

Grefsen d. $\frac{4}{8}$ 1881.

Ni tror mig på tankar rik —
 Hvad månn' ni dermed förstår?
 Mest tom som en utlekt sik,
 Ni tror mig på tankar rik.
 Ack, tanken far blixten lik;
 Och så försvinner hans spår!
 Ni tror mig på tankar rik —
 Hvad månn' ni dermed förstår?

Grefsen d. $\frac{4}{8}$ 1881.

En svala ej sommar gör —
 Hon säger: vi kunna få.
 Till sommar det mera hör —
 En svala ej sommar gör.
 Vår solglimt af lycka dör,
 Och vinter blir lifvet då.
 En svala ej sommar gör —
 Hon säger: vi kunna få!

Grefsen d. 6/8 1881.

Min ungdoms soliga slott
 Ej längre jag lagar på;
 Och stygga remnor det fått,
 Min ungdoms soliga slott.
 Det är ju så verdens lott:
 Till intet skall allting gå!
 Min ungdoms soliga slott
 Ej längre jag lagar på!

Grefsen d. 6/8 1881.

Ung och vacker och rik —
 Hvad kan hon önska mer?
 Gifs det lycka som slik:
 Ung och vacker och rik!
 Kistan har fått hvar spik,
 Grafven hon öppen ser! —
 Ung och vacker och rik —
 Hvad kan hon önska mer?

Grefsen d. $\frac{7}{8}$ 1881.

Grekland i den europeiska koncerten.

Grekland rustar sig snällt!
 Snart höres krigets dån,
 Första skottet snart smällt:
 Grekland rustar sig snällt!
 Halft gevär det beställt,
 Halft fått löfte om lån — —
 Grekland rustar sig snällt;
 Snart höres krigets dån!

Grefsen d. $\frac{8}{8}$ 1881.

Hans Höghet i nåder födts,
 Och det för honom var nog.
 Till lof alla pennor blötts:
 Hans Höghet i nåder födts.
 Hans vett var endast en glötts,
 Men för hans rang det förslog.
 Hans Höghet i nåder födts,
 Och det för honom var nog!

Grefsen d. 9/8 1881.

"För alla skaptas vår jord" — —
 Du tror det? — Se dig omkring!
 Syns det vid tiggarens bord:
 "För alla skaptas vår jord"?
 Hon delts i söder och nord:
 De fleste fått ingenting!
 "För alla skaptas vår jord" — —
 Du tror det? — Se dig omkring!

Grefsen d. 9/8 1881.

Lifvet du fått till skänks —
 "Skänkt häst ses ej i mund!"
 Om det med sorger stänks:
 Lifvet du fått till skänks!
 Om du i nöd försänks,
 Har du till klagan grund?
 Lifvet du fått till skänks —
 "Skänkt häst ses ej i mund!"

Grefsen d. 10/9 1881.

Sisyfos, mensklighet!
 Är ingen utan du.
 Du sliter såsom slet
 Sisyfos, mensklighet!
 Du drar din sten, och bet
 Som han du blir ännu!
 Sisyfos, mensklighet!
 Är ingen utan du!

Grefsen d. 11/8 1881.

O menlösa barnatro,
 Som människan lycklig gör!
 Du slår öfver döden bro,
 O menlösa barnatro!
 Och dock måste tviflet gro,
 Att själn ej slumrar och dör! —
 O menlösa barnatro,
 Som människan lycklig gör!

Grefsen d. $11/8$ 1881.

Verlden växer i år —
 Växer han ock i vett?
 Sekel till sekel går —
 Verlden växer i år.
 Jemt fler böcker man får —
 Ha de oss vishet gett?
 Verlden växer i år —
 Växer han ock i vett?

Grefsen d. $12/8$ 1881.

Sno vi blott rep af sand
 Här på vår jordefärd?
 Hvad vi än ta i hand,
 Sno vi blott rep af sand?
 Ej skönjs i jordens band
 Hvad vår gerning är värd!
 Sno vi blott rep af sand
 Här på vår jordefärd?

Grefsen d. $13/8$ 1881.

Min flydda lycka drar
 Kring verlden sorgeflor.
 Skymning kring lifvets dar
 Min flydda lycka drar.
 Och syns en dag än klar,
 Ej värme i den bor.
 Min flydda lycka drar
 Kring verlden sorgeflor!

Grefsen d. $15/8$ 1881.

1001849959

